

TRONG MƯA GIÓ, CHIẾC LÁ VÀNG RƠI.....

Cư sĩ Liên Hoa

Mấy hôm nay, thu đã trở về, không bình lặng như mọi năm trước, mà lại chuyển mình làm đất trời nghiêng ngả,

lòng người rối ren, đau khổ, buồn lo....

Đâu rồi những mùa thu mà mọi người mong ước, mộng mơ, thả hồn theo chiều dài của lá vàng khoe cánh, của sắc vàng thu với vóc dáng của một mùa thật đẹp. Có những cơn gió thoáng qua, có từng hạt mưa nặng nhẹ rơi từ bầu trời, có ánh mắt trĩu nặng tình thương và trên môi cuộc đời, vẫn tràn đầy lời thơ, ca từ thân ái.

Cuộc đời mỗi người tượng hình bằng những sự bon chen, lấn ép, đẩy xô để làm người, làm thành thân sinh mệnh trên cuộc hành trình vô tận của kiếp nhân sinh. Có một lúc chợt ngọt ngào trong bao biến dạng của đời sống, của sinh già bệnh chết, đối diện với những hình ảnh không thể chạy trốn được, nhưng khi nhìn lên bầu trời xanh vẫn thấy trong veo như ánh mắt trẻ thơ, nụ cười trong tâm hồn trong sáng, cao sang thanh tịnh trên nụ cười ngát hương sen, mát rượi như hơi thở còn thơm mùi sữa ngọt.

Đã bao lần nhìn thấy lá vàng rơi, nhẹ nhàng im mình trên mặt đất, đôi khi lẫn mình theo cơn gió. Gió đã thổi lá bay hay lá vàng đã làm thành cơn gió, mộng mơ, quyến rũ. Mưa đã tưới tắm cho kiếp người trong sương khói, để có nhức nhối, khổ đau, có tiếng cười hạnh phúc, có cay đắng trên khoé mắt hay ngàn tình tú chảy theo dòng nước mắt. Hạnh phúc cũng là đau khổ hay khổ đau chính là chất liệu phù sa vun đắp bước đường đi về nơi đất thanh tịnh. Nếu chúng ta không trở về nơi chính mình, nơi bầu trời cao rộng lớn, nơi trái tim của muôn pháp, để làm hoa sen cho tâm mình, ướp tắm trong mọi ngã ngách vào cõi không tánh.....thì một kiếp người lại trôi qua, và màu lá vàng, chất màu mỡ của đất hoàng thổ, của tâm địa lại một lần nữa mang trên mình thêm một kiếp sống mới phù du, ảo ảnh, huyền thoại. Tâm bao đời vẫn trong sáng, dù đời người có biến thiên, ngăn ngại, quên chính mình, bỏ rơi người chân thật....

*Bước trên từng thảm cỏ
còn ướt đọng hơi sương
lá vàng rơi từng chiếc
trên vai đậu hững hờ*

*nặng cười vỡ trên lá
ngàn sao vội giạt mình
giữ mình theo cơn gió
thả lá hay nụ cười*

*em vào trong vô niệm
ta nhạt sợi không lời
đùa nhau trong chân tánh
lá vàng hay lá sen*

*đời trần còn rong ruổi
ta ôm một góc trời
có tâm cùng trời đất
có ngàn tiếng cười rơi*

*một mai, phong trần hỏi
lá vàng hay gió thu
mim cười trong hơi thở
biết thu đang trở về*

Một phút giây xúc động
24.09.2008